

GYŐRI LÁSZLÓ

A fruska

*Ilyen kislányba voltam szerelmes valamikor,
egy ilyen bakfisba.
Milyen komolykásan, öntudatlanul gyalogol
a kis gimnazista.*

*Milyen szép az arca! Tartó nélküli mellei
meg se rezzenek még,
de serken, igyekszik már a szem elé sejleni
a kész nőiesség.*

*Ilyen Icába, ilyen Ilonába voltam én
szerelmes akkortájt, –
az ablak alá vésve talán most is ott a név,
ha be nem vakolták.*

*A vele egyidős fiú olyan szépnek látta
azt a régi fruskát,
mint az az öreg, aki ma reggel, hiába,
látni most se lustább.*

*A villamosmegállóban most is elevenen nézi,
miből lesz a szépség,
a nőknél a kirakatot, a nyári, a nyárvégi
keblek delelését.*

A hallgató

*Elhallgatott. De nem Babits
próbatétje, nem a rák
marta széjjel a szavait,
hanem az, hogyha hazudik
újra leköpi magát.*

*A híres lelkiismeret-
furdalás mind mire vitt?
Hitet cserélni hogy lehet?
Remélni, ezek, épp ezek
megváltoztak egy kicsit.*

*Ezek megöltek százakat,
s nem volt hozzá egy szava
sem, csak gyötrődött hallgató
a vérző lobogók alatt,
s mikor újra szólt, az a*

*szó a régi ütemre járt
megint, azok a verssorok
a hajdani változatát
őrölték malomkő gyanánt,
hogy azért is hinni fog.*

*A hitet úgy hozta miránk
egy idegen hatalom –
ki kétli és ki festi át
a vásznon, a tűzfalakon?
Falazott nekik sok dalon,
s torkán akadt a világ.*

*Megértem, hogy elhallgatott.
És megbocsátok neki.
Ki tudja már, hogy alkotott?
Akár a névtelen halott.
És akár a férgei.*

El a len cérna

*El a len cérna, el a légpuska,
el a zsebkés.
Bizalmam is, hitem is szétzúzva.
Nincs, nincs menekvés.*

*El a len cérna gyerekkoromból.
A szekrénybe
nyúltam érte, s mindig ugyanott volt,
mindig ugyanonnan bújt ki a napfényre.*

*El a légpuska, halott bátyámé,
tárgy ugyan, de emlék.
Kérdés-felelet, lutheránus káté,
most már mit felelnék?*

*El a rugós zsebkés, a stuttgárti,
arra emlék,
hogy éltem ott. Ó, az hogy tud fájni!
S hogy a várost ugyanúgy elemelték.*

*El a len cérna, el a légpuska,
el a zsebkés.
Futamló csillagok! Az ég puszta
mezein elomló derengés.*

Aranyeső

*Előbb virágzik, aztán levelezik.
Megfordítja a világ törvényeit.*

*Amikor észrevette húszévesen
világra derengő, kétkedő szemem,*

*hogyan az a csúnya, az a vézna bokor
virágot szült, az utca tiszta mosoly,*

*megijedt tőled, világ, de megcsodált.
Kezdetedet és végedet egyaránt.*

*Mentem az utcán és lányokra leső
szemem elé tűnt a szép aranyeső.*

*Nem kizöldült, hanem kinyílt valami:
az aranyeső hirtelen szirmai.*

*Álltam az utcán, és nem tudtam, mi az.
Ki vagyok én, és mi ez a furcsa gaz?*

*Ki dob virágot a lábaim elé?
Ki megy a földön túl égboltja fölé?*

*Hogy észrevettem azon a reggelen,
szinte megfordult a világ is velem.*

*Nem tudtam addig, hogy van ilyen bokor,
nem láttam én addig effélét sehol.*

*Hogy forzícia? És hogy aranyeső?
Aranyba forrott velem a levegő.*